

Nora Maria Vasilescu

ORENDA

Vol. I

Mentori, Temple, Ispitiri

**Prefață de
RADU SERGIU RUBA**

**LIMES
2016**

Editor: MIRCEA PETEAN
Coperta: IOANA BARAC

Tabla de materii

FUGA DE UTOPIE (Radu Sergiu Ruba).....	7
Capitolul I – O clinică de pe Mufrid	13
Capitolul II – Alatar	37
Capitolul III – Daliha Kaiym	53
Capitolul IV – Ultima.....	72
Capitolul V – Un superior.....	90
Capitolul VI – Izvoarele	115
Capitolul VII – Ivor Phakt	124
Capitolul VIII – Pierderea	140
Capitolul IX – Pavo 3	157
Capitolul X – Muzica	182
Capitolul XI – Douăzeci și patru de ore ale lui Hyle	200
Capitolul XII – Rătăcirea lui Alatar	221
Capitolul XIII – Till	242
Capitolul XIV – Planul curb al trompetei.....	253
Capitolul XV – Jurg	270
Capitolul XVI – Ireparabilul	288
Capitolul XVII – Katham	308
Capitolul XVIII – Aritis	322
Capitolul XIX – Mercur	333
Capitolul XX – Martor	352
Capitolul XXI – Scut.....	373
Capitolul XXII – Oaze și insule secrete	386
ANEXA I – Lista personajelor	413
ANEXA II – Lista sistemelor solare	415

Capitolul I – O clinică de pe Mufrid

Vivaldi – RV425. Partea a III-a Allegro

Nu pe fața limpede a profesorului Lona Eleksibi ghiciră studenții iritarea când, pe la mijlocul vizitei de dimineață, grupului lor înaintând pe culoarele clinicii i se adăugase un medic înalt, cu expresie vinovat batjocoritoare în ochii apoși, cu păr neted și întunecat, puțin adus de spate poate în încercarea zadarnică de a proteja o denivelare a pectoralului stâng mai mult conturată decât ascunsă de salopeta albă, proaspăt îmbrăcată. Și, cu toate că lunganul în chestiune se împinsese pas cu pas în locul unde-ar fi trebuit să se fi aflat dacă ar fi ajuns acolo de la începutul istoricului de cazuri, adică între profesor și studenți, unde-l situa și vârsta lui probabilă, Eleksibi nu păru să-i acorde nici un fel de atenție până la sfârșit când îi ceru fără inflexiuni să-l vadă după cursuri în cabinetul său. Medicul încuviințase din cap banal ca și cum întâlnirea ar fi fost de mult convenită și așteptată.

Acuma, așteptată în parte chiar era pentru că, oricât de mult din puterea de concentrare a doctorului Ivor Phakt ar fi înnotat în apele cleioase ale mahmurelii, îi rămăsese suficient valid dintr-însa încât să înțeleagă că o astfel de prezență profesională cum tocmai prestase el în ultima oră nu putea rămâne fără consecințe, chiar dacă profesorul Lona Eleksibi, ca întotdeauna, se abținuse – dintr-o decență pe care îndeobște Ivor i-o admira – să le transforme în spectacol public.

Așa se face că, destul de incomod pe canapeaua secretariatului, Ivor acum își trecea degetele stângii pe sub șuvițele de păr într-o încercare inconstientă de a îmbunătăți fluxul gândirii, în vreme ce dreapta, aproape la fel de puțin conștient, pipăia anemic mușchiul proaspăt cusut a cărui anestezie își găsisese momentul cel mai tâmpit să

se estompeze. Intră apoi, la invitația secretarei, în camera supărător de luminoasă și înaintase până ce ochii i se obișnuiseră destul cât să-l zărească în dosul ecranelor. Evident Eleksibi hotărâse că nu e un prilej de efuziuni prietenești așa că, fără să se scoale de tot de la birou, făcu un gest care putea însemna atât „ia loc unde crezi de cuviință”, cât și „mai dă-mi un minut să termin fraza asta.”

Medicul nu era însă în dispoziția de a delibera asupra posibilelor sensuri pe care gesturile altora ar fi putut să le aibă, așa încât se lăsă să alunece, fără a-l îndrepta, pe un scaun lăsat de careva câș la un colț exterior al biroului masiv, datând probabil de când se clădise clinica și care îl surprindea întotdeauna nu numai prin cantitatea obiectelor pe care le susținea, cât, mai ales, prin aparenta ordine în care acestea rămâneau așezate. Își împinsese călcâiele adânc și departe în covor cât să-și ostoiască sâcâiala pectorală și, nu tocmai imersat în răbdare, se puse pe așteptat să-și primească praftura pe deplin meritată.

Nici mahmur și nici lucid însă nu i-ar fi trecut prin minte ce problemă psiho-lingvistică încurcată îi punea praftura asta profesorului. Fiindcă, nu numai că Lona Eleksibi era un introvert căruia exhibarea unei supărări, cât de adâncă să fi fost, nu-i aducea nici o satisfacție, ci și un pragmatic pentru care vorba nu-i fusese dată omului ca să se exprime, ci ca să miște lucrurile, să obțină rezultate vizibile, palpabile. Or praftura, în cazul lui Ivor Phakt, n-ar fi fost nici pe departe prima și, după cum se îndeseau „episoadele”, nici ultima, iar pe el unul deloc nu-l interesa să-l pedepsească pe acest tânăr medic, ci să-l determine cumva să înțeleagă că se autodistruge progresiv.

Și-l adusese pe acest Ivor Phakt acum vreo patru ani de pe unde-și făcuse specializarea, desigur pentru dosarul lui profesional, dar și să fi fost ceva mai slab tot l-ar fi luat fiindcă-i citise publicațiile. Nu era cu deosebire simplu să găsești medici interesați de pierdere. Întâi că pierduții făceau parte din categoria bolnavilor total neresponsivi, cu nou născuți și tot aveai mai mult feedback. Apoi că exista, așa, o generală lipsă de speranță cu privire la această afecțiune.

Și pe drept: de mii de ani, de când inventaseră controlul genetic al vârstei, toată lumea încercase să-i dea de cap și uite că nu exista un singur caz de succes. Acum aveau doar o problemă cantitativă fiindcă se înmulțiseră cazurile, boala era tot aia. Și, în fine, cu specialitatea asta te condamnai automat să trăiești într-unul dintre sistemele mai puțin bogate ale federației, fiindcă aici înființase administrația lanțul de clinici specializate.

Asta făcea orice medic care să vrea să se ocupe de pierdere invaluable pentru el. Și vine Ivor încoace, merge totul ca uns, rareori găsisse pe cineva să înțeleagă mai bine complexitatea problemei, aproape să creadă că-și găsisse un prieten, poate chiar un urmaș mai târziu și nu apucase să observe când sau cum începuse acest proces de disoluție a individului.

Nici nu era vorba numai de înțelegere aici. Ceea ce-l adusese pe Lona Eleksibi să țină într-un mod aparte la acest medic era timpul pe care acesta îl investea în acești bolnavi. Să-ți iei de citit ore în aceeași cameră în care unu' stă și privește fără speranță în gol era ceva! Pe urmă investigațiile adânci în biografia bolnavilor, baze detaliate de date din care încercau să tragă concluzii. Era un fel de devotament, dincolo de încăpățănare, ambiție și voință pe care profesorul îl aprecia poate chiar mai mult decât inteligența, în fond Ivor era un mediu și nimeni niciodată n-avea să schimbe asta. Dar, se corectă el nelipsit de o anume iritare, când te uitai la corespondența statistică dintre pierdere și numărul valoric, poate că aveai destule motive să mulțumești zeilor dacă te făcuseră mediu, fiindcă pierderea era, oricât de irelevante ar fi vrut unii să considere aceste statistici, o boală a superiorilor.

Nu erau de fapt atâtea de reproșat profesional, pacienții pierduți nu observau dacă medicul le miroase a băutura din ajun sau dacă prezintă echimoze, plăgi împușcate, ori, ca săptămâna trecută, ochi umflați. Nu-l surprinsese beat sau drogat în clinică, asta ar fi însemnat fără îndoială un sfârșit abrupt al relației, dar nu era greu să ghicești unde-și petrecuse Ivor noaptea într-o dimineață ca cea tocmai

încheiată, și, când lucrul se repetă, începi să ai îndoieli serioase asupra capacității lui intelectuale. În fond era doar chestie de timp.

– Îmi dau seama că pentru tine poate nu e cel mai nimerit moment să avem o discuție, zisese în cele din urmă căutând să-i prindă privirea fiindcă, după cum se așezase, Ivor rămăsese întors spre fereastră.

Chiar nu era, așa că de ce ne mai pierdem vremea, gândise acela înciudat, dar nu mișcă; știa că așa cum începe se va și termina această prelegere repetitivă a cărei durată, din experiență, era invers proporțională cu efortul său de a-și menține propriul aport cât mai apropiat de zero.

– Poate că nu ai cum să te concentrezi chiar în clipa asta, continuase ca o muscă obstinată Lona, dar după ce pleci de aici, mâine, dacă-ți vine vreo idee spune-mi și mie cum pot să te ajut.

Interlocutorul dădu din cap cu greutate. Pricepuse sensul vorbelor, însă efortul de a răspunde nu părea cu adevărat demn de făcut. Chiar să fi fost în formă bună, Ivor tot nu ar fi avut pentru soiul ăsta de întrebări vreun răspuns valabil, care să nu includă ipocrizie. Și, fără să poată să spună de ce, îi era deosebit de târșă să-i servească tâmpenii profesorului.

– Ai câștigat măcar o unitate profesională în ultimele șase luni? Mă îndoiesc...

– Am câștigat, articulase Ivor fără chef, am câștigat cât cere standardul, aveți dosarul.

Scuipa cuvintele mirându-se el însuși cât de firească-i venea această lipsă totală de entuziasm, de parcă n-ar fi fost el, acum vreun an, total obsedat de cum îi evolua dosarul acela.

– Mă întreb cum... fiindcă știm amândoi că ai lucrat submediocru. Devii un risc permanent, o bombă cu ceas.

Avea s-o spună și p-aia tare, n-avea încotro, mai cu seamă că era din păcate o probabilitate reală. Nici nu-i plăcea și nici n-avea de gând să ajungă acolo fără să se zbată cât ar fi putut el de insistent, dar trebuia pusă în cuvinte.

– O să ajung la un moment dat să-ți cer înlocuirea, spusese cu voce joasă, de parcă ar fi fost un secret. Dacă lucrurile continuă așa, va trebui s-o fac și o să fiu obligat să dau motivele reale. Chiar și așa se bârfește că te-aș proteja, Dumnezeu știe de ce-aș face-o...

Ivor rămăsese cu privirea agățată de geamul cu cer curat pe care, cât vorbise Lona, ochii săi iritați se obișnuiseră în fine să-l perceapă fără reproșuri. Nu că nu l-ar fi crezut, dar nu-l impresiona. Crescuse în el o formă de nepăsare pe care nu știa să și-o explice. Și pericolul de a fi dat afară cu referințe puțin măgulitoare îl enerva cu mult mai puțin decât aceasta explicație care lipsea. Vânase acest post încă de pe când, acum vreo doisprezece ani, absolvise Universitatea Tucana Vest. Consumase ani și efort în specializare, pierderea i se păruse întotdeauna fascinantă, la limita patologicului cu ocultul.

Lona își roase o vreme o pieleță a buzei inferioare. Înțelegea că-l sfidează, dar, până la un punct, vedea sfidarea tinerilor ca pe ceva amuzant și benefic. Cum să-ți testezi ideile dacă nu le freci de tăișul inteligenței celorlalți? Iar dacă până pe la patruzeci de ani n-o faci, poți după aia să trăiești cât Învingătorul că tot n-o să-ți mai aduni curajul. Ivor n-ar fi fost primul care să-l provoace. El n-avea nici cea mai mică intenție să facă poliție în clinică. În primul rând că, dacă specializarea lor avea numeroase dezavantaje, măcar nu existau urgențe. Un pierdut stă cuminte unde-l pui și așteaptă câtă viață are în el că doar, doar îți vine ție soluția. Secția de terapie intensivă colecta praf, o țineau numai fiindcă administrația Mufridului voia o rezervă în caz de catastrofă.

Din punctul ăsta de vedere stagiul pe Mufrid era considerat de mulți o vacanță. Încetase să-l mai enerveze idea – era o vacanță pentru cine nu pune pasiune, treaba lor – dar, până una, alta, regimul calm de funcționare a clinicii îi permitea lui să lase de la sine când i se părea că unul sau altul dintre cei care lucrau cu el o merită. Iar, pentru cei care puneau pasiune și el era convins că Ivor chiar pune – mă rog, poate nu în clipa de față, dar de aia venise aici – pentru ei era convins că munca poate fi realmente deprimantă. Să n-o

fi avut pe Kamita poate c-ar fi fost și el acum cu alcoolul și drogurile în nas, nu? Așa că era mai mult decât dispus să înțeleagă nevoia unor supape care să elibereze din apăsare.

Însă în cazul lui Ivor Phakt el încetase să mai creadă în supape, i se părea mai degrabă că medicul se demontează pe sine cu o rigurozitate la fel de implacabilă ca aceea pe vremuri aplicată în cercetare. Procesul ăsta de deconstrucție era ceea ce el ar fi vrut să împiedice, și încă de unul singur, că nici la un control psihologic nu-i convenea să-l trimită: ar fi implicat alte riscuri, de care, chiar și să fi fost justificate, el unul nu voia să se știe răspunzător.

– Ivor! protestă el renunțând brusc să se mai frământa fiindcă medicul tocmai îi întorsese spatele și pleca.

Lângă ușă acela tresărise și Eleksibi regretă o clipă tonul ridicat.

– Așteaptă, te rog, n-am isprăvit, am o întrebare pentru tine, înconjură el biroul ca să-l ajungă și-i puse mâna pe umăr fiindcă, deși opriț, Ivor nu catadicsise să se întoarcă spre el.

– Te-ai gândit vreodată... dar se opri văzându-i strâmbătura și-și retrase mâna grăbit pricepând că nu discuția, ci atingerea o provocaseră.

– Ce-ai mai pățit? oftă el.

În ciuda interesului pe care i-l purta, frecvențele leziuni câștigate în timpul incursiunilor sale nocturne mai mult îl enervau decât să-i stârnească mila.

– Am nimerit pe-aproape de-un dezintegrator, mărturisi Ivor insesizabil înviorat de amintire.

– Oh, făcu profesorul încercând zadarnic să-și mascheze oroarea. Asta e o armă adevărată, nu? Care poate să... adică, chiar să te omoare, fizic, vreau să spun?

– Fizic.

– Tu n-ai rănit pe nimeni, sper.

Medicul îl privi cam de jos și răspunse cu o voce doar o idee vicleană:

– Poate că nu...

„... deși mi-am dat toată silința”, completă el plăcut gădilat mental. Ceea ce era în bună măsură adevărat fiindcă în noaptea precedentă realmente avusese să-și apere viața în fața unui mic șef de bandă încăpățânat.

– N-ai fi în stare. Nici nu știu de ce-am întrebat o asemenea prostie, își stăpâni Lona o tresărire a condiționărilor.

Dar alta era ideea lui. Era convins că singurătatea e ceea ce-l trimite pe Ivor în Daliha Kaiym, cel mai prost cartier al Mufridului, că viața de cuplu poate o fi fost un atavism, însă mai erau destui care aveau această necesitate, iar din nesatisfacerea ei poți intra în buclucuri psihologice majore, mai ales lucrând cu pierduții. Că o familie ar putea să-l echilibreze și să-l facă să reziste contratransferenței. S-a gândit vreodată la ipoteza asta? Patrulă acum preocupat între birou și ușă gesticulând de parc-ar fi ținut un curs. Că nu se putea ascunde după deget la infinit, trebuia să admită că are o problemă.

Ivor încercase să dea din umărul drept mai degrabă defensiv, decât a nepăsare, dar de-acum Lona păru să se dezlanțuie în argumentația care poate că nu-l convingea cu mai nimic pe medic, dar pe vorbitor cu siguranță că-l luase de tot în stăpânire. Rotunjise ochii când profesorul continuase prin a-i spune ca n-are de unde să știe, înconjurat cum era de tineri singuri, n-are cum să aibă această perspectivă asupra vieții și că el îl roagă să-i dea o șansă, așa, ca unui prieten chiar dacă știe el că ei, și răsese, generația lor în special, credeau și încă adesea pe drept, că opiniile unuia născut în ce an se născuse el erau expirate. Și, mai înainte de a apuca să deschidă gura, Ivor se trezi cu toate detaliile acum evident plănuitelor și nerefuzabilei vizite transmise bloc în agendă.

Și de parcă asta ar fi rezolvat toate durerile, Lona Eleksibi reveni de lângă marele birou unde ajunsese perorând și-i strânse mâna cu efuziune ca și când Ivor ar fi venit acolo ca să fie felicitat, nu amenințat cu concedierea. Prins între hohotul de râs a cărui presiune deja o simțea în pectoralul bușit și o anume grațitudine pe care nu

vedea cum ar face s-o evite, Ivor i-o strânse la rându-i fără să-și mai simtă mahnirea, dar tot incapabil de vorbire fluentă, chiar dacă din cu totul alte motive.

Începuse să-și dea seama că se trezește abia când constată că-i era prea cald și se răsuci indispus în așternut atingând pielea asudată de lângă el. „Iar am adus-o acasă, o să-mi ia o săptămâna dezinfecția” gândi confuz și grăbit să se răsucească în cealaltă parte a patului. Aproape imediat simți și durerea de cap: începuse să-i fie bună prietenă diminețile. Sări imprecis înspre comutatorul de aer condiționat după care, brusc ostenit, se așează pe marginea patului. Ființa din cealaltă parte a așternutului nu schițase încă nici un gest, dar, pe măsură ce aerul rece se împrăștia în încăpere, începu să mârâie nemulțumită.

– Lasă zgomotul și cară-te, i se auzi lui vocea dintre palme. Femeia se sculă buimacă și porni să se îmbrace fără comentarii. Moșmondi o vreme după care renunță să-și mai pună pe ea toate desuurile complicate și ample pe care moda și apetitul sexual al clienților o făceau să le poarte, îndesându-le într-o sacoșă elastică.

– Vii și deseară? Întrebă cu acel glas ținut pentru cei cărora această formă de seducție nu le spunea nimic sau, mai rău, îi enerva.

– Sper că nu, îngână Ivor începând să se învârtă fără rost cu o tunică nouă în mână. Ziua vizitei se anunța răsărind promițător de sub o migrenă care, în sine, ar fi putut să fie singurul motiv pentru care sentimentul de timp pierdut, încercat în aproape fiecare dimineață mahnită, îl trăgea și acum spre o supărătoare, furioasă și întru totul neintenționată introspecție. Și dacă ar fi putut măcar să izoleze migrena cu pricina ca singura responsabilă de dispoziția autocritică, poate că un duș ar fi fost tot leacul de care-ar fi avut nevoie. Atât că Ivor, în ciuda unei tentații naturale azi, nu avea o reală îndemânare în arta de a se minți pe sine, iar educația îi formase o anume rigurozitate care îl oprea să distorsioneze prea adânc faptele așa cum de altfel i-ar fi convenit.